

Въ недрата земни ужасътъ, когото,
Съ зеленина и весели цвѣтя,
Се сили Май напусто да прикрие.
Въвъ гробовѣтъ виждахъ мъртвеци,
Лѣжатъ тѣ тамъ, съ кръстосани на грѣдь
Ржцѣ — очи растворени — и тѣхний
Саванъ е бѣлъ и бѣли сж лица имъ, —
По устнитѣ имъ червеи пълзятъ.
И видяхъ азъ съ наемницата своя
Синътъ да сѣда върху бащинъ гробъ; —
Наоколо на присмѣхъ птички пѣятъ; —
Цвѣтята кротки се лукаво смѣятъ;
Въвъ тѣсний гробъ бащата се потърсва; —
И трепва въ болки черната земя.

О, майко, земльо, знамъ азъ твойтѣ болки!
Разѣжда огъньъ твоята твърда гърдь
И ядна кръвъ клокочи въ твойтѣ жили,
Подвреденигѣ рани се растварятъ
И блика пламѣкъ, кръвъ и димъ отъ тѣхъ.
Азъ виждамъ твойтѣ горди исполини,
Съсъ факели подзети у ржцѣ,
Изъ пукнатини земни какъ изкачатъ; —
Изправятъ тѣ желѣзнитѣ си стълби
И въ небесата съ стрѣвенъ щурмъ летятъ; —
Катерятъ се дребнавитѣ джуджета
Подирѣ имъ и златнитѣ звѣзди
Разпрѣскватъ тамо горѣ, побѣснели.
Ржцѣтъ мръсни златний балдахинъ
Отъ божий шатъръ дрѣфатъ, — ужасени